

[H. P. Johansen.]

at andre erstatninger er blevet forhøjet på tilsvarende måde. Jeg minder også om, at det var især i den sidst afsluttede rigsdags-samling, altså i samlingen 1947—48, at de store forbedringer på dette område blev gennemført, idet man indtil da navnlig havde beskæftiget sig med dagpengespørgsmålet og ikke så meget med de øvrige erstatninger.

Men der er jo et problem, et meget vigtigt problem, som hidtil ikke er blevet løst, nemlig den såkaldte 13 ugers bestemmelse, og nu foreligger her altså et lovforslag, fremsat af den højtærede socialminister, et lovforslag, som tager sigte på at løse dette spørgsmål.

Hvad selve 13 ugers bestemmelsen angår, har den jo været drøftet så ofte her i dette ting, at en nærmere forklaring sikkert er helt overflødig. Reglen er kort og godt den, at den tilskadekomne ikke oppebærer dagpenge i de første 13 uger efter ulykkestilfældet, og det må siges at være et meget uheldigt forhold, for de allerfleste arbejders indtægter er jo således, at de ikke har formået at opspare reserver, hvormed de kan opretholde hjemmets økonomi i så lang en periode. Derfor er det dobbelt alvorligt, når en forsørger kommer til skade på sit arbejdssted. Jeg ved nok, at der er peget på, at arbejderne har den udvej, at de selv kan tegne en forsikring, der dækker for den nævnte periode, men hertil er at sige, at arbejderne har så store byrder til forsikringer i forvejen, at denne vej ikke kan anbefales. Jeg tror, det vil være let at indse, at der her er en alvorlig mangel i vor sociale lovgivning, og jeg håber, det ikke bliver vanskeligt at enes om at afhjælpe denne mangel, så at dagpenge som foreslået i lovforslaget kan ydes fra et tidligere tidspunkt.

Hovedbestemmelsen i det foreliggende lovforslag er en ændring af ulykkesforsikringslovens § 23, en ændring, der er formuleret således, at dagpengene begynder at løbe fra den 7. dag efter ulykkestilfældets indtræden. Som man ser, er der altså en karenstid på 6 dage i lighed med, hvad der er almindeligt f. eks. for arbejdsløshedsforsikring, og i bemærkningerne findes en nærmere begrundelse herfor.

Med hensyn til de administrative vanskeligheder, der fremkommer ved at udbetale dagpengene på et tidligere tidspunkt end hidtil, oplyses det i lovforslagets bemærkninger, at der har været forhandlet med forsikringselskaberne, og at disse, hvis lovforslaget vedtages, skal tage stilling til spørgsmålet om udbetaling af dagpengene,

men at begge parter, såvel de forsikrede som selskaberne, kan forelægge sagen for direktoratet. Det oplyses endvidere, at udbetaling af dagpenge som regel vil kunne ske ret hurtigt efter ulykkestilfældets indtræden, og kun i tvivlstilfælde vil der hengå nogen tid. Berettigede dagpenge skal altså, hvis lovforslaget vedtages, ydes fra den 7. dag, men af ordlyden af ændringsforslaget til § 23 fremgår det, at disse bestemmelser ikke gælder for de såkaldte frivillige forsikringer. Når talen er om de frivillige forsikringer, vil det sige forsikringer i henhold til §§ 55, 58, 59 og 74, og for disse forsikringer gælder, at dagpengene først begynder at løbe fra den 14. uge, medmindre pågældende har sikret sig dagpenge fra et tidligere tidspunkt, dog, hedder det, tidligst fra 7. dagen efter tilskadekomsten. Såvidt jeg forstår, er dette i overensstemmelse med de principper, der er gældende for de frivillige forsikringer. Det er dog sagt mig, at man i et udvalg ønsker at se lidt nærmere på de sidstnævnte bestemmelser.

Jeg vil gerne sige, inden jeg slutter, at der findes et par linier i bemærkningerne, som forekommer mig at indeholde en meget indtrængende opfordring til rigsdagen til at gennemføre dette lovforslag. Det oplyses, at arbejdsgivere i mange tilfælde privat har forsikret deres arbejdere for de her omtalte 13 uger, oftest i henhold til kollektive aftaler, og det fremhæves, at udgiften til disse private forsikringer beløber sig til en 6—7 mill. kr. årligt. Men når man nu betænker, at ordningen i henhold til dette lovforslag, der omfatter alle arbejdere, skønsmæssigt er anslået til at koste arbejdsgiverne 20 mill. kr., indser man, at de nævnte private forsikringer, der altså som nævnt koster arbejdsgiverne 6—7 mill. kr., må omfatte et meget betydeligt antal arbejdere, med andre ord, at arbejdsgiverne har erkendt det urimelige i, at arbejderhjem er henvist til nød og trang, hvis forsørgeren kommer alvorligt til skade på sit arbejdssted. Jeg gentager, at dette for mig er den bedste anbefaling for det foreliggende lovforslag, og det er, synes jeg, en indtrængende opfordring til at gennemføre det. Jeg håber, at tingets ærede medlemmer vil se på lovforslaget på samme måde.

Dette spørgsmål er jo så kendt her på rigsdagen, og problemet er i sig selv så enkelt, at jeg håber, at lovforslaget meget hurtigt kan gennemføres, i hvert fald inden denne rigsdagssamling slutter. Jeg takker den højtærede minister for lovforslaget. Jeg ved, at det er et forslag, der vil vække megen tilfredshed i vide kredse, og på mit partis